

купуватъ хубави чепичета, да се разхождатъ свободно по лицето на земята отъ единия край до другия и слѣдъ туй да кажатъ: наживѣхме се! Това изобщо е най-обикновениятъ идеалъ, който хората иматъ. Щомъ вземемъ да имъ говоримъ нѣщо по високо, тѣ казватъ: остави тѣзи работи, тѣ сж отвлечени, тѣ сж непостижими, тѣ сж неразумни нѣща. Ти кажи нѣщо близко, близко до живота. Чудното е, че съврѣменнитѣ хора говорятъ за близкитѣ нѣща до живота, а нѣматъ самия животъ. Кое е близкото нѣщо до живота? — Близкото нѣщо до живота е разумното. Животътъ е проявление на една отъ най-великитѣ сили въ свѣта. И слѣдователно, по живота ние ще изучаваме тази велика сила не само като движение, но като една разумна проява.

И тѣй, нетърпѣнието въ съврѣменнитѣ хора, въ всички свои разклонения, показва именно този вътрѣшенъ, азъ го наричамъ, органически недѣгъ въ човѣшкото развитие — користолюбието. Той произтича отъ простия фактъ, дѣто хората мислятъ, че знаятъ, какво нѣщо е животътъ. Всѣки разсждава, мисли, казва за себе си: азъ съмъ човѣкъ. Но я го запитайте, въ какво седи човѣкътъ, кои сж качествата му? — Достоинство имамъ. Добрѣ, въ какво седи човѣшкото достоинство? Ти казвашъ: азъ съмъ човѣкъ, значи азъ мисля. Щомъ мисля, азъ имамъ достоинство. Хубаво, като имашъ достоинство, честенъ човѣкъ ли си? Една отъ основнитѣ чѣрти на достойния човѣкъ е честността. Най-първо отъ устата и отъ ума на достойния човѣкъ не трѣбва да излиза абсолютно никаква лъжа. Като каже една дума, трѣбва да я изпълни, въ нея да нѣма двѣ мѣрки.